

Tuần Báo Phát Triển Điện Năng

Điện thư : aphancao@videotron.ca
WEB: WWW.VOVI.ORG

số 527

ngày 14 tháng 07 năm 2005

Tờ báo hàng tuần ĐIỆN KHÍ PHÂN GIẢI dành riêng phục vụ bạn đạo thực hành Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp

Quán Thông

*Quán thông xây dựng vẫn sống yên
Tinh đạo tình đời tự giải phiền
Chánh pháp quang minh qui đạo pháp
Tinh Trời lớn rộng duyên thành đạo*

Kính bái

Vĩ Kiên

Mục Bé Tám từ 1/7/2005 đến 7/7/2005

Copyright 2005 by Lương Sĩ Hằng & VoVi Multimedia Communication. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,

Bé Tám

Phản câu hỏi của Mục Bé Tám dành cho buổi sinh hoạt tại thiền đường

- 1) Thức khuya có hại sức khỏe không?
- 2) Không đủ răng ăn có hại gì không?
- 3) Quên niệm Phật có hại gì không?
- 4) Tranh đấu khổ thân có ích gì?
- 5) Có tiền hay không tiền có tu không?
- 6) Việc gì nôn nóng?
- 7) Nguyên lý là gì?

<p>1) San Diego, 01-07-2005 3: 27 AM <i>Hỏi: Thức khuya có hại sức khỏe không?</i></p> <p>Đáp: Thưa thức khuya làm việc hữu ích cho đại chúng sẽ khỏe vui ra</p> <p>Kệ: <i>Làm việc hữu ích đại chúng vui Khai triển tâm linh giúp phần hồn Thành tâm phục vụ phước như cõn Quý tướng Trời cao càng hứng thú</i></p>	<p>2) San Diego, 02-07-2005 1: 52AM <i>Hỏi: Không đủ răng ăn có hại gì không?</i></p> <p>Đáp: Thưa không đủ răng nhai thực phẩm có hại cho bao tử vì khó tiêu</p> <p>Kệ: <i>Ăn không cử kiêng hại không tiêu Khó tiêu khó giải phân ra ngoài Hại ruột không thông đường đại tiện Bón lâu ngày dễ bị căn xe</i></p>
<p>3) San Diego, 03-07-2005 2: 03AM <i>Hỏi: Quên niệm Phật có hại gì không?</i></p> <p>Đáp: Thưa quên niệm Phật lâu ngày có hại vì tăng uất khí</p> <p>Kệ: <i>Uất khí không tan hại trí tâm Tâm không an trí không khai hại Duyên đạo tình đời không tiến bộ Bình tâm niệm Phật giải mơ hồ</i></p>	<p>4) San Diego, 04-07-2005 2: 14AM <i>Hỏi: Tranh đấu khổ thân có ích gì?</i></p> <p>Đáp: Thưa tranh đấu khổ thân chỉ có hại</p> <p>Kệ: <i>Việc làm mất trật tự không tốt Tiến hoá không thành gây rối loạn Chuyển hoá thâm sâu không vững tiến Thành tâm trật tự tự nhiên hiền</i></p>
<p>5) San Diego, 05-07-2005 5: 34AM <i>Hỏi: Có tiền hay không tiền có tu không?</i></p> <p>Đáp: Thưa có tiền hay không tiền cũng cứ tu</p> <p>Kệ: <i>Nghèo giàu một chuyện thực hành tu Giải quyết tâm linh tự giải mù Quyết chí không lùi lo tiến bước Lập hạnh bình tâm giải mê mù</i></p>	<p>6) San Diego, 06-07-2005 2: 48AM <i>Hỏi: Việc gì nôn nóng?</i></p> <p>Đáp: Thưa việc mất quân bình thì nôn nóng bất thường</p> <p>Kệ: <i>Nôn nóng bất lợi cho tâm thân Quý tướng Trời cao tự góp phần Giải giới phân minh đời lãn đạo Từ bi khai triển lý sanh tồn</i></p>
<p>7) San Diego, 07-07-2005 9: 17AM <i>Hỏi: Nguyên lý là gì?</i></p> <p>Đáp: Thưa nguyên lý là chuyện khởi đầu</p> <p>Kệ : <i>Tình đầu là nguyên lý khởi đầu Tự giải tự minh khúc tình đời Phát triển không ngừng điều rắc rối Khai thông tự thức hiểu từ hồi</i></p>	

ÓC SÁNG TẠO

Tu ở đây rồi đó, người ta nói đạt tới “ngũ uẩn giai không”. Đó là từ bộ đầu, cặp mắt, cái lỗ mũi, miệng, tai nó đi tới cái không không thì nó thấy cái điện hóa rõ ràng, cái điện hóa giải vạn vật, vạn linh nó ứng nhãn tiền. Lúc đó thuyết minh mới không có sai lạc. Không phải là người ta nói tôi phải nghĩ cái đề tài gì để nói, không! Không cần cái đề tài, bây giờ chúng ta đang ngồi đây là có đề tài rồi, các người đang ngồi xung quanh nơi đây là cái trí của người nào cũng đều mở, hướng về cái mục đích của nó. Cái đó là điện, rồi nó kết tinh lại, nó phối hóa, nó thành ra cái văn tự lẽ lối rõ ràng để cho chúng ta ngồi thuyết minh sự thắc mắc của nội tâm.

Cho nên chúng ta tu ở đây không phải là tìm một người nói giỏi, nhưng mà những người nào tu được nhẹ, tương ứng, liên lạc được cái phần điện thanh cao ở bên trên của mọi giới, rồi hòa đồng chuyển hóa thành ra một cái thanh pháp để cho mọi người nghe. Cho nên khi nghe rồi đó, mình thấy có người nghe cái đầu lâng lâng nhẹ nhẹ, nó khoan khoái, thường thức trong cái sự thưởng thức rõ ràng, nhưng mà hết rồi đó, cúp cái điện đó, rồi nó quên ngay giờ không biết nói cái gì, nhưng mà vạn trở lộn lại đó, nó vẫn sống động và nó được những cái từng số đầu óc mở ra, mà ngay như con tim của nó, cũng được giải những cái phần uất của nội tâm. Đó là cái luồng điện, mình thanh tịnh một chút mình chứng minh là cái điện, cái điện đi lên và cái điện đi xuống, phân rõ ràng. Cái điện đi lên là điện gì? Điện đi lên là chỉ kéo cái phần uất khí của nội tâm mọi người đi ra, cho nên nghe rồi, các bạn lúc thiền, nghe được cái âm thanh nhẹ đó, thì các bạn thấy càng ngồi càng thú, mà ngưng đi rồi, thấy nặng!

Còn cái chuyện kêu bằng phù hộ, nó có nhiều phương tu ở thế gian. Có phương tu kêu bằng ý lại, nhờ ơn trên phù hộ, Đức Mẹ phổ hóa tâm linh cho các con. Nghe không thì các bạn cũng thấy nặng rồi. Các bạn sống trong ý lại, một cái cây lên không tự phát được, nhưng chỉ dựa vô đó để học cái lười biếng ý lại mà thôi. Còn cái đàng này, cái này tự khai triển ra để cho nó hòa đồng thanh khí điện ở bên trên, thì tự nhiên các bạn nghe hai cái lẽ lối phân tách, thấy cái đầu óc nó nhẹ nhàng, tâm hồn cởi mở. Chịu để ý nhiều nữa đi thì luôn cả lỗ chân lông cũng được khai thác nhẹ nhàng. Cái bản thể chúng ta có thể ngồi chung với nhau đàm đạo mấy tiếng đồng hồ không mệt mỏi, thì những cái luồng điện của lỗ chân lông các bạn được phát huy, xuất phát ra nó mới nhẹ nhàng. Còn kêu các bạn ngồi không, đi gác cửa, một chập các bạn thấy nó nặng, bị xâm chiếm lỗ chân lông. Bản thể chúng ta trống rỗng chứ đâu có dày đặc, nhưng mà cặp mắt phàm dòm thấy dày đặc, bởi nó phối hợp bởi Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ và Ngũ Hành. Bây giờ thiên nhiên cũng là Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ thì nó xuyên qua xuyên lại. Các bạn muốn chứng minh rõ ràng, ra đây thấy ánh sáng, nó xuyên qua tất cả ruột gan các bạn, nó xuyên qua hết, không có bao giờ các bạn chặn được cái ánh sáng của mặt trời, nó thông suốt hết, mà khi chúng ta tu, mở rồi nó nhẹ, nhẹ với nhẹ nó câu với nhau, thì cũng thông suốt.

Ta thấy rõ ràng phát sinh ra cái bệnh là thuộc về tà khí chứ gì? Cái thanh khí của mình mất thì tà khí nó xâm chiếm sanh ra cái bệnh, bệnh nào cũng là tà khí hết. À... tại sao người ta tới người ta châm, người ta trị bệnh cho nó hết bệnh? Cho nó chuyển chạy, nó đúng với cái lực lượng hồi xưa của nó, thì mạnh nó mới chống trả cái ngoại xâm. Cho nên ngày nay tôi lại dùng điện để tôi châm. Hồi này tới giờ tôi nói vậy, đó cũng là dùng điện để mở lỗ chân lông, mở não hóc, mở thần kinh, các bạn nghe thấy nó dễ dàng. Nhưng mà cái đó ai dạy chúng ta? Có phải ông Tám dạy? Không! Bởi vì thiên nhiên đã có sẵn rồi, mà tại con người không chịu đi tới, không có ý thức, không chịu bơi móc, không chịu khai thác cái đầu óc sáng tạo của chúng ta ra thì chúng ta thấy lu mờ, sống trong ý lại. Còn đàng này nó nhờ cái phương thiên, phương thiên đâu có phải một người tạo được, nhiều người nhiều kiếp, mỗi người đóng góp một chút... mỗi người đóng góp chút tìm tới đó. À... té ra cái phương này nó có ích cho cơ thể, ích lợi cho bộ óc, ích lợi cho tâm hồn, lúc đó chúng ta mới đọc, nghiên cứu. Chúng ta không phải đại, chúng

ta biết bắt con voi để về sở thú xem, chúng ta đâu có dại mà đi mê muội. Chính năm ngón tay của chúng ta soi hòn, pháp luân khai mở ngũ tạng, chúng ta thấy cái giá trị, thấy cái hiệu năng rõ ràng sau những động tác mà chính mình đã dày công giúp đỡ mình, lúc đó mình thấy kết quả. Còn cái chuyện ý lại, thì từ nhỏ tới lớn chúng ta đã ý lại rồi, ý lại ngay trong gia đình, cha mẹ cúng, cha mẹ cúng ông bà... chúng ta cũng biết là cúng ông bà phù hộ chứ không biết phù hộ bằng cách nào. Rồi tới cha mẹ ông bà nói cúng ông Phật phù hộ, cái gì cũng phù hộ. Chúng ta sống trong cái tinh thần ý lại quá nhiều thành ra nó suy đồi tư tưởng, mà con người trở nên chậm tiến.

Cho nên chúng ta tiến về cái Vô Vi, tự khai thác, tự tiến tới, giải bất cứ một cái cơ năng nào đang lố bịch trong bản thể và đem cái ánh sáng thật sự, chính tận mắt tận tay chúng ta kiểm điểm đo lường. Lấy cái gì đo lường? Cái lương tâm và cái trình độ của người Vô Vi chỉ lấy cái nghịch cảnh mà đo lường. Bạn không có cái thước, cái thước đó không biết bao nhiêu triệu bạn mới đo được. Nhưng mà cái nghịch cảnh là cái thước để các bạn đo lường lương tâm của các bạn, đo lường cái mức tiến của cái công năng công phu, chung với người ta tôi tu mười năm, mà có một chút xíu công chuyện tôi không chịu nổi, thấy không? À... tôi biết ăn bám của thiên hạ dễ quá, nhưng mà tôi làm cho thiên hạ ăn tôi không chịu. Tại sao sĩ nhục người ta, nói người ta ăn bám? Chính chúng ta đang mặc cái áo này, đang ăn bám những người tiên bối nhưng mà chưa trả cho những người tiên bối. Nhiều người đóng góp thành cái áo cho chúng ta đang mặc, mọi người vì chúng ta mà chúng ta chưa vì mọi người, chúng ta đã sanh ra cái chuyện kêu bằng lộn xộn trong trí óc.

Cho nên Vô Vi này, hai cái nó khác. Cái không về cơ thể bạn biết được rồi, bạn rành rồi, bạn nói rõ rồi, bạn không động đậy với cơ thể. Đối với quần chúng giúp đỡ, bạn cũng không động, bạn không có chấp nê họ thì bạn có một từ tâm trả rõ rệt, phải làm cho mọi người. Mà trước khi muốn làm cho mọi người, mình phải sửa mình, phải cách mạng bản thân cho rõ rệt, khai thông cái cơ thể của chúng ta, ngũ uẩn của chúng ta, đâu đó cho nó hòa đồng rồi cái hồn mới tiến lên được, nó mới rảnh rỗi, nó mới tiến. Cái hồn nó cũng phải nhiễm trần, cái hồn là cái sáng suốt của bạn, sáng suốt các bạn bị nhiễm trần, nhiễm chuyện ô nhục tham lam, rồi các bạn từ đó thức giác, các bạn thấy cái ô nhục tham lam là cái mức đi xuống tự chìm lấy mình, chôn mình trong một cái hỏa tặc. Cho nên thức giác chúng ta mới đem lên trung tim bộ đầu, thay vì để ở dưới. Ở dưới nó cũng có đường lối phóng hóa sanh mà tạm thời thôi, nhưng mà chúng ta đem lên trung ương bộ đầu là nó đi tới ngũ uẩn.

Cho nên Vô Vi hai cái ở đời cho là có, nhưng mà người Vô Vi ở đời cho là không. Về đạo nó là có, trong cái không nó có cái có. Cho nên cái phương pháp công phu của chúng ta, càng ngày các bạn càng tu lại càng thấy có bài vở mới. Nhưng mà phân tách ra, cái bài vở ở đâu? Ngay trong bản thể, ngay trong tâm hồn các bạn, ngay từ lỗ chân lông của các bạn cũng là một thế giới để cho các bạn thực hành, nó tỉ mỉ tới vậy. Cho nên học không hết nhưng mà chỉ ráng tu. Tu nhất kiếp ngộ nhất thời, mình sửa suốt đời mình đi, sửa cho tới phút cuối cùng cũng phải sửa. Chính ta sai chẳng có ai sai, chấp nhận là đi, thì lúc đó chúng ta thấy, con người sống trong một tâm hồn sáng suốt vinh quang chứ không có sống trong sự bực bõ và đau khổ nữa. Tôi thường nói: “Còn Trời, còn Đất, còn ta là còn thái bình”. Trời Đất đâu có xa chúng ta, Trời Cha Đất Mẹ đâu có bỏ chúng ta. Chúng ta hòa đồng với thiên nhiên, sống với thiên nhiên, chúng ta thấy kết quả chắc chắn là sẽ mỹ mãn với tất cả mọi người.

Bây giờ chúng ta xét, ở Việt Nam nhiều cuộc chiến tranh, những nhà cách mạng ở Việt Nam đã thành công họ sống ở đâu? Họ sống trong rừng khổ lắm, nhưng mà họ có than thở không? Nếu ai than thở thì một ngày họ chạy về rồi chứ đâu có đánh giặc đến ngày nay, họ chấp nhận. Khi họ chấp nhận chừng nào thì họ thấy gần thiên nhiên chừng nấy. Họ gần thiên nhiên họ thấy khả năng sáng tạo vô cùng, bất cứ nơi nào họ cũng biết, có chỗ đứng là có chỗ đi, cho nên họ mới sống.

Bây giờ chúng ta tu ở đây, nếu luồng điện các bạn xuất phát lên trên rồi, bạn đạt lên được hà sa hạt cát ở trên trời, ở chỗ nào bạn cũng biết. Chứ bạn đừng có vội đi gặp ông Phật, ông Phật là người chịu bao nhiêu nghịch cảnh, đạt tới cái thanh tịnh cao quý, rồi đạt những cái chuyện cao siêu hơn nữa mà anh

em chúng ta đây chưa thấy nhưng mà chỉ nghe nói thôi. Rồi đây chúng ta ở trong cái thực tập chúng ta sẽ thấy, nếu chúng ta cương quyết, nếu chúng ta nuôi cái ảnh hưởng anh hùng của những vị tiền bối, chúng ta sẽ biết, ta không còn đau khổ nữa. Lúc nào ta cũng vui vẻ với tất cả, lúc nào ta cũng sung sướng hạnh phúc trong cái khối cộng đồng sanh linh, chứ ta không có sống trong cái chỗ eo hẹp, làm sao có sự đau khổ?

Cho nên nhiều bạn nói là tôi tu, tu một lần theo Ông Tám. Theo Ông Tám để làm gì? Theo Ông Tám để ăn bánh canh à? Ăn hủ tiếu, uống cà phê?

- Không! Tôi không có phải theo ông Tám, tôi theo cái ảnh hưởng của ông.

- Mà ảnh hưởng của ông ở đâu? Phải hỏi tới

- Do ông Tư.

- Rồi ông Tư ở đâu có ảnh hưởng?

- Do ông Cao Minh Thiền Sư.

- Ông Cao Minh Thiền Sư ở đâu?...

Rốt cuộc ở đâu mà mấy ông đó tìm ra cái đạo? Nhờ nghịch cảnh mới dạy Ngài tu. Những người đó cũng như nhà cách mạng, thất bại rồi mới gây nghịch cảnh sống, Ngài mới tu, tu rồi thức giấc: ngoài cái này rồi còn cái khác nữa, cho nên lưu truyền cho chúng ta biết, chúng ta được sung sướng, chúng ta hạnh phúc, chúng ta bầm điện là có ánh sáng. Về đời, chạy ra tiệm giấy móc túi mua là có đôi giấy, ra chợ muốn ăn cái gì thì liệng bạc là có. Mấy vị đó không có, họ làm ra, hỏi cái nào sướng? Cái bây giờ sướng? Không! Cái bây giờ khổ, theo tôi nói, bởi vì cái bây giờ là làm lu mờ tâm trí, sự sáng tạo của con người mất luôn. Còn cái hồi trước làm sao sướng? Cái hồi trước khổ, chính do bàn tay họ làm được, do sức lao động họ tìm ra, họ có một cái sung sướng hòa cảm với thiên nhiên, cái sung sướng hạnh phúc muôn vàn. Còn nói chúng ta hậu sinh đây ở trong cái sung sướng ý lại, thành ra không biết, không biết cái khả năng và giá trị của con người.

Cho nên người tu là hay đi vô rừng tu, hồi xưa đó, phải ngồi trong cục đá mà lấy gì sống? Phải lao động để mà sống chứ! Con chim nó đâu biết đi kiếm lúa để người tu ăn. Chính người tu phải tạo lấy để mà sống, thì cái người đó mới hòa đồng với thiên nhiên. Mà bây giờ chúng ta rút ngắn thời gian, lấy cái điển hòa đồng với cái điển, chúng ta đi trực tiếp. Cái đó cũng có phần gần, mà cái này đi trực tiếp.

Khi mà các bạn hòa cảm được cái điển của thiên nhiên rồi, các bạn thích thú sống gần thiên nhiên, thấy không? Thì hoàn cảnh nào xảy tới các bạn cũng chấp nhận, các bạn thấy vui, không có khổ đâu. Chung qui chúng ta hai bàn tay không rồi quay trở về với hai bàn tay không, thì cái gì ở thế gian kêu bằng là khổ? Cho nên ông Tư nói: “Thế gian vô nan sự, bá nhân thành kim thị thái hòa”. Rất rõ ràng, bạn nhịn nhục một chút để tìm hiểu lấy bạn. Khi mà tìm hiểu bạn được rồi, bạn thấy thái bình và hòa hảo nơi nơi, không có cái gì là đau khổ hết.

Cho nên nhiều người không hiểu nói tôi tu, tôi tu theo ông Tám, ông Tám đi mất rồi phải kiếm ông thầy khác. Tại sao chúng ta phải nô lệ với đạo? Đã nói đạo là con đường sáng suốt, tại sao chúng ta phải nô lệ? Bị nô lệ bởi một cái tinh thần nào là không được. Nhưng mà chúng ta tìm hiểu cái nơi tinh thần đó để chúng ta tiến, không nên bị nô lệ bởi nó. Phải tìm hiểu để tiến. Cái đợt trước tu nó giỏi nhưng mà đợt sau nó giỏi hơn, bởi vì tất cả chuẩn bị cho hậu sanh, hậu sanh phải giỏi hơn những người tiền bối. Cái đó là cái đương nhiên, tại sao chúng ta còn lệ thuộc? Không! Không nên làm những điều đó, những người sống trong ý lại quen rồi, tưởng nơi ông Tám, ông Tám đi rồi tôi hết tu.

Cái đó là chuyện hiểu sai, làm bản cùng hóa tư tưởng của mình, chặm tiến. Các bạn nhìn nhận như vậy không? Nó đúng như vậy. Bởi vì các bạn mang một cái Tiểu Thiên Địa, các bạn chủ trì trong cái Tiểu Thiên Địa, các bạn làm chủ một cái tinh thể rất lớn. Quyền năng của Trời Đất bao gồm: nước lửa gió đất tạo thành bản thể bạn, chứ đâu có phải chuyện nhỏ đâu. Mà tại sao các bạn còn sống trong sự ý lại nhỏ nhen, rồi đâm ra hoang mang, suy tính chuyện sai lầm, đổ lỗi cho người truyền pháp? Cái lỗi đó

của ai? Nói ra, các bạn thấy chính bản thân mình thiếu óc sáng tạo, thiếu khả năng tự khai thác. Chứ nếu chúng ta, mọi người, nhân loại đều ý thức được sự tự khai thác là quan trọng, là quý báu, thì chúng ta không bao giờ bị lợi dụng và không bao giờ ý lại nơi đâu, chúng ta tự tiến trong đà tiến, thiên nhiên cởi mở trong thanh tịnh, đạt pháp rõ rệt từng bước một.

Cho nên tôi có cái cơ hội trở về với các bạn, đây rồi các bạn sẽ thấy, tôi đã nói rõ với các bạn rằng: “Ngịch cảnh là cái thước đo lường tâm của các bạn, đó là thiên xích để đo lường điển của các bạn, rồi các bạn sẽ hưởng trong cái thích thú hưởng ứng”. Chứ bây giờ việc làm không chịu làm, không chịu hành, nhưng mà sống trong ý lại, rồi đổ thừa đầu này, đổ thừa đầu kia, cái người bị đổ thừa họ có đau khổ không? Không! Mà chính cái người đổ thừa người khác, người đó lại bản cùng hóa tư tưởng và bít bùng hết. Cho nên tôi đã nói rằng: “Chửi họ là chửi mình, ghét họ là ghét mình, thương họ là thương mình”.

Phải giữ một cái lẽ lối của khởi điểm, để đạt tới thành tựu, khởi điểm các bạn xấu, chắc chắn tôi dám cam kết với các bạn, sẽ đạt kết quả rất xấu, mà khởi điểm các bạn tốt, luôn luôn đạt tốt. Chúng ta đã sai lầm một li, một phút, một giây, mà ngày nay chúng ta bị kẹt đây, thấy không? Ai muốn làm con người? Nếu muốn làm con người, lúc giáng sinh đâu có khóc. Nó khóc là bực bội, rồi quen với thế sự, ăn uống... nhưng mà rồi sẽ đi cũng như đến, thì cái không muốn nó sẽ đến với chúng ta, chúng ta chấp nhận cái không muốn đó, chúng ta thấy cái Vô Vi, cái đến cũng như cái đi, mà cái đi cũng như cái đến, thì chúng ta vui vẻ hạnh phúc chứ gì nữa.

Tới đây qua một đợt cải tạo tư tưởng, cơ thể hành động, bệnh hoạn là cái câu hỏi cho bạn, bệnh hoạn là những bài đang hạch tội các bạn, bệnh hoạn là một cái nạn, cũng như cái bản án đang kêu tội các bạn. Có gì đâu, tại sao người ta đến trị bệnh nơi tôi? Tôi chịu nói vui mà không chịu nói buồn? Tôi biết họ buồn tôi nói một chập họ buồn thêm, được chứ, tại sao tôi lại không nói buồn?

Bởi vì bản tánh sanh ra cái bệnh, lo âu bồn bộn mới có cái bệnh, tham ăn tham uống cũng có cái bệnh, tham sắc tham tài cũng có cái bệnh, thấy không? Mình phải cởi mở cho họ, tại sao phải cởi mở? Tội gì cởi mở? Chích cho họ, họ đi về thôi, rồi họ về họ cũng bệnh, cho họ thấy rằng chính họ đã gây bệnh hoạn, mà họ giảm đi cái tính xấu, thì nó bớt.

Chúng ta có cái pháp để mỗi đêm giải tỏa những tật xấu. 12 giờ khuya các bạn soi hồn mở thân kinh não hóc, các bạn làm pháp luân để mở ngũ tạng, những sự ô trược hàng ngày nó tụ tập ở trong cái cơ năng mạch đốc của các bạn được giải tỏa, nó sáng, nó đỡ, mà càng tu càng thấy mình cù lần, càng thấy mình ngu, càng tu mình thấy họ đã và đang bị gạt cũng như mình trước kia. Các bạn cũng nhìn nhận, do sự công phu cố gắng của các bạn, bạn thấy hiệu quả, hiệu quả của nội tâm, hiệu quả trong tìm thức của các bạn. Cho nên cái phương pháp công phu này không phải ý lại nơi ai, nhưng mà chính nó đi trong cái thời đại khoa học huyền bí, đi trong cái khoa học thực tế, không có ý lại, không có tạo tin đồn thất thiệt, không có làm cái thời sự hoang mang. Nhiều người mượn cơ nói bậy nói bạ, cái đó là cái tội lỗi của họ. Cho nên đảng này chúng ta không có tổ chức, không có thầy có trò, không có cái gì hết. Mỗi người hiểu được thì tu, bởi vì sức khỏe là vàng, tạo một cái vốn thiêng liêng để mà sống, nắm đó mà tu, làm cái vốn để mà sống.

Cho nên thấy cái quý giá đó, chính bản thân tôi, những cái bệnh hoạn, những cái tật xấu đi mất, tôi muốn đem tất cả cống hiến cho nhân loại, con người sống có sự đau khổ vui buồn cũng như tôi, tôi đạt được, tôi muốn đem tất cả mọi người ảnh hưởng để học, tiến tới trong giờ phút đau khổ và tự giải tỏa lấy họ. Thành ra không biết nói gì hơn, kết luận nó có vô vi mà thôi, hai chữ không không. Cho nên kêu ông Tám là hai số 0 ráp thành số 8 chứ chẳng có kí lô nào hết.

THẤY TÔI

Thương quá Thấy tôi tuổi đã già
Vẫn còn tráng kiện dất điều ta
Từ Bi ban rải không ngừng nghĩ
Xây dựng Đạo Tràng để độ tha
Đời Đạo Song Tu đồng độ chúng
Hoà bình lập lại chẳng can qua
Hết rồi sóng gió bình minh đến
Vạn vật muôn loài vang tiếng ca.

Dĩ An, 05-11-2004

NGUYỄN HIỀN

=====

THIỆN NGHIỆP

Tâm Đạo rời xa chốn bụi hồng
Cánh đời tan hợp trở về không
Tu hành gọi rửa tâm trần trước
Hợp thức thương yêu sống đại đồng
Đem Đạo vào đời xây thiện nghiệp
Thất tình xa lánh dựng Tam Công
Duyên lành chuyển hóa tùy duyên thức
Cảm hoá nhơn sanh thức tỉnh lòng

Dĩ An, 05-11-2004

NGUYỄN HIỀN

=====

KỶ NIỆM

Bên dòng sông đẹp quán B.B.
Lộp độp mưa rơi suốt buổi chiều
Thiền Tâm, Tư Ếch, Tân, Minh Nghĩa
Ngồi uống cà phê dưới lộng điều

Tàng cây cổ thụ phủ bên trên
Che chắn thân tâm các Bạn Thiền
An toàn ấm áp Tình Trời Phật
Cảm thức thanh cao những bạn hiền

Tình nghĩa người tu chơn chất đẹp
Không giàu vẫn hưởng trọn an vui
Hàng tuần bạn đến cùng Tư Ếch
Thường thức cơm chay, uống ngọt bù

Chia sẻ tâm tư những mặn nồng
Chung nguồn tâm đạo trở về Không
Rời ra cũng vẫn là yêu mến
Hạnh phúc trao nhau một tấm lòng
Bên dòng sông đẹp quán B.B.
Mai một ân tu ít dịp về

Chia tay tạm biệt vài năm nữa
Tư Ếch Tâm-Trao-Thơ lại đề
Bình Quới, Thứ Bảy 21-05-2005
TU ẾCH VÔ VI.

=====

TẠM BIỆT

Gác bút trở về với nội tâm
Tạm xa bè bạn cả sơ thân
Lo toan ôm ấp tình Trời Phật
Sửa nốt phàm tâm giữa cảnh trần
Xin có đôi lời chào tất cả
Hẹn ngày tái ngộ bạn xa gần
Ai yêu Thơ Ếch xin chờ đợi
Nói lại tình thơ trong ít năm

Năm tháng dần xoay chắc cũng mau
Rồi ta sẽ lại cùng bên nhau
Hàn huyên tâm sự Thiền-Thơ-Đạo
Dâng Phật hoa tâm đẹp biết bao
Hy vọng những ngày kia tái ngộ
Bạn Thiền đủ mặt chẳng ai sao
Người người vui khỏe mừng thắng tiến
Sạch sẽ tâm phàm vị quả cao.

Thanh Đa, 24-05-2005

TU ẾCH VÔ VI.

=====

HOÀI BẢO

Tôi không ưng những gì mình có được.
Quá hững hờ tôi để vượt trôi qua.
Chuyện ngày nay vắng Người thật xót xa.
Giờ hối tiếc ngày qua sao trở lại?
Không có Người dịu dặt ôi thâm hại.
Nói thật lòng quái ác lắm kẻ cười.
Tính nhảm năm, ly biệt khoảng ba mươi.
Hồn Vía đau rã rời xuôi năm tháng.
Lòng chỉ vui miên gặp Người chớp nhoáng.
Sống thỏa lòng khoái lạc, đoạn Hồn đau.
Khéo mừng tượng đầu đầu cũng sắc màu.
Vui cùng bạn Thanh-Đa, Tàu Sông Nước.
Dắt dìu nhau thi đạo cùng tiến bước.
Mặc nơi xa rục rờ tứ phương Trời.
Minh-Nghĩa BT.
Ngày 2-6-2005.

TU PHÁP LÝ VÔ VI CÓ CĂN QUI ẨN

Qui ẩn có nghĩa là xa lánh cuộc sống bình thường trong đời, để lui về tìm nơi thanh vắng, yên tĩnh như am cốc, đình chùa hoặc hang động sâu thẳm nơi rừng núi xa xôi, hoang dã, hẻo lánh, cô tịch hầu “bế môn” tu luyện một pháp môn nào đó.

Qui ẩn là một hình thức khá phổ biến vào thời xa xưa, những người tu thường hay áp dụng trong việc tu hành rốt ráo của họ. Nhưng hiện nay, điều này hình như không còn hợp thời nữa, đối với đa số đường lối tu hành luyện đạo của các môn phái; nhất là đối với người tu thiền theo PLVVKHHBPP, nó lại càng vô nghĩa và nghịch lý.

PLVVKHHBPP là một pháp tu thiền của thời khoa học hiện đại, nó còn được mệnh danh là pháp môn Đồi Đạo Song Tu. Vì thế, nếu tu theo pháp này mà xa lánh đời, tránh né cuộc sống bình thường thì coi như hành giả đã bỏ mất một vé của bài toán, như vậy là đã sai lệch và khiếm khuyết. Đối với Thiền Pháp Vô Vi này, Thầy Tổ dạy người tu phải dẫn thân trong mọi hoàn cảnh của cuộc đời; cũng vẫn làm ăn, sinh sống như mọi người, và chỉ yêu cầu một điều là hằng đêm siêng năng thực hành công phu tu tập cho đều đặn, tinh tấn và thấy được cái sai của chính mình để sửa (đây là hình thức tu của người cư sĩ tại gia). Luôn tâm niệm lấy sự khó khăn, thử thách của cuộc đời làm đà tiến thủ để thăng hoa. Thầy Tám vẫn thường dạy: Có cảnh mới thấy lòng; có thông mới tự đạt. Nhờ có cảnh khó, cảnh khổ, cảnh trái ý phật lòng, cảnh đau thương mất mát mà hành giả mới có cơ hội thấy được tâm mình đã thực sự thanh tịnh hay chưa.

*Đời có Đạo, Đời được cải tiến,
Đạo có Đời, Đạo mới thăng hoa;
Đạo Đời nếu bị chia xa,
Làm sao thấu triệt chánh tà, giả chơn?!*

Từ khi ngộ Pháp Lý Vô Vi và tu tập, học hỏi tới nay, tôi chưa bao giờ nghe Thầy Tám nói đến hai từ “qui ẩn”. Thầy chỉ kêu gọi mọi người hãy dừng mãi siêng năng tinh tấn công phu và dẫn thân, đối diện với mọi thử thách cam go, gian khổ của cuộc đời, nhưng không phải để đắm mê, si luyện mà để thấy được sự yếu hèn, kém cỏi và ngu muội của chính mình; đồng thời ý thức lo tu bổ, cải sửa cho thân tâm mình mỗi ngày được thêm tốt đẹp hơn, hoàn hảo hơn, thánh thiện hơn v.v. Và Vì thế, Thầy hay nhắc đi nhắc lại: Hoàn cảnh là ân sư; kẻ kháo ta là thầy ta!

Hơn nữa, sự thanh nhẹ và quân bình thực sự chỉ có nơi tâm của mọi người, chứ không có nơi ngoại cảnh trần đời. Khi hiểu được điều này, thì chúng ta cần gì phải xa lánh đời. Cảnh thật ở ngay tự tâm; cảnh xấu hay tốt, cảnh vui hay buồn, cảnh sướng hay khổ, cảnh thanh tịnh hay động loạn đều do tâm của chúng ta mà ra cả. Vậy thì, thay vì lo tránh né ngoại cảnh, chúng ta cần phải lo chuyển hóa tâm mình, thanh lọc nó sao cho từ ô trược, nặng nề trở nên thanh nhẹ, thiện lành. Đó mới chính là hành trình căn bản của PLVVKHHBPP, một pháp môn phương tiện hữu ích và chân chánh, đã và đang dẫn tiến tất cả mọi tâm linh khao khát tìm về nguồn cội.

Tóm lại, theo thiền ý của tôi, đối với PLVVKHHBPP không có vấn đề qui ẩn, chỉ có dẫn thân học hỏi khắp mọi nơi, mọi giới và chỉ có “hòa tan trong khổ” người tu thiền vô vi mới có hy vọng “sớm thức tâm” tìm về sự Thanh Nhẹ của Phần Hồn, sự Quân Bình của Nội Thức, và sự Thánh Thiện của Tâm Linh.

Trên đây là những suy nghĩ theo hiểu biết thô thiển của riêng tôi, nếu có gì sai sót, kính mong chư Huynh Đệ góp ý thêm để tôi được học hỏi và chúng ta được cùng nhau xây dựng tiến. Xin chân thành cảm ơn.

*Kính bái,
THIÊN TÁM.*

Hương Tâm Cầu Nguyên

Kính xin bạn đạo hương tâm cầu nguyện cho thân mẫu của bạn đạo Huỳnh Thị Lan (San Jose) là Cụ Bà Trương Thị Cận, mất ngày 09/08/2005 (nhằm ngày 05.07 AL) tại Phan Thiết, hưởng thọ 95 tuổi, sớm được siêu thăng tịnh độ.

Xin thành tâm cảm ơn tất cả bạn đạo.

Hội Ái Hữu Vô Vi Bắc California.

Báo cáo về quỹ cứu khổ ban vui

Tiếp theo báo cáo 25 tháng 6 2005 chúng tôi đã nhận được cho đến 12 tháng 8 - 2005 cho quỹ cứu khổ ban vui (từ đại hội Hội Sinh Sum Vây hay gửi trực tiếp đến HAH VôVi Canada) như sau:

Người gửi	US\$	Currency\$
Vô Danh (Montreal)	161.29	200\$Ca
Cuong Nguyen (MI)	100.00	
Tran Thi My Hanh (Tx)	50.00	
Anh Ly (Ca)	500.00	
Huong T. Nguyen (NV)	200.00	
Mong Hoa D Tran	20.00	
Nguyen Thanh Truyen (Mtl)	161.29	200\$Ca
Tran Bao Nghien (OR)	100.00	
Vô Danh (Houston)	50.00	
Steve Banh (Ca)	100.00	
Lê Thi Kim Anh (Montreal)	76.92	100\$Ca
Ta Hoang (NJ)	200.00	
Phuong Nguyen (Phila)	100.00	
HAHVV Florida	505.00	
Lê Thi Kim Anh (Mtl)	76.92	100\$Ca
1 Ban dao (US)	400.00	
Cuong Nguyen (MI)	100.00	
Le Mai (Ca)	100.00	
Le Thi Kim Anh (Mtl)	406.50	500\$Ca
Lam Minh My Phuong (ON)	40.65	50\$Ca
Lam Ngoc Minh (Mtl)	81.30	100\$Ca
Ton thi Kim Phuong (France)	60.00	50E\$
Gia đình Chao Sui Tao	300.00	
Association VoVi de La Reunion	1908.00	1590E\$
Vo Gam (Ca)	500.00	
BD Atlanta	450.00	
Ho Van Dam (Atlanta)	100.00	
Vo Danh (Atlanta)	100.00	
HAH VoVi Germany	1116.00	930E\$
Nguyen Dung (Australia)	239.02	300A\$
Vo Danh (Australia)	557.72	700A\$
Nguyen Huu Loi (Thu Duc)	20.00	
Tran Kim Hoa (TP HCM)	10.00	
Tran Van Ky (Da Nang)	10.00	
Le Hong Son Tinh (Binh Duong)	20.00	
Thuong Dung (Wa)	100.00	
Gia đình Viet, Kim Anh, Van Anh(Or)	100.00	
Nguyen Duc tu (Ca)	100.00	
Nguyen Thanh Thao (Ca)	50.00	
Ngo Mui Leng (Paris)	200.00	

TD Bruxelles	1200.00	1000E\$
Lam Tuyet Nga (Belgium)	100.00	
Lam Quang Hien (Belgium)	240.00	200E\$
Vo Danh	300.00	
Diep Cuu (Calgary)	73.77	90\$CA
Tran Ut (Calgary)	409.84	500\$CA
Dang Minh An (Vancouver)	163.93	200\$CA
Hung Truong (Indiana)	100.00	
Minh & Loan	100.00	
Tung Nam	100.00	
Con hung Truong (Indiana)	100.00	
Nguyen Thi Lai (VA)	100.00	
Sa'u (Tx)	20.00	
Nguyen Dang Trie^m (TX)	300.00	
Vo Dung &Chi Ta'm (Boston)	1000.00	
Le Chi Thanh	120.00	100E\$
Duong Van De (ca)	100.00	
Mai Kim Khue	100.00	
Lam Tu Kim (U'c)	98.00	100A\$
Tran Hong lam (u'c)	39.84	50A\$
Lai Ngoc Minh	40.65	50\$CA
Lai Ngoc Tam (AB)	500.00	
Le Thanh Duy	100.00	
Vo Thi Tuoi (VN)	100.00	
Vo Nhan Thanh	100.00	
Nguyen Ngoc Hanh (U'c)	28.00	50\$SG
Phan Thi Kim Cuc (VN)	50.00	
Lai Ngoc Dung (AB)	81.30	100\$CA
Lao Chao Sui Tao	100.00	
Truong Thanh Sieu	100.00	
Truong Thi Vui	100.00	
Vo Van Tam&KhuuThiPham	300.0	
Tran Ho Hai (Paris)	100.0	
Hair of the Year	1000.0	
Vo Danh (Úc)	79.67	100A\$

Tất cả số tiền nhận được cho quỹ này đã, đang và sẽ được sử dụng 100% cho việc cứu khổ ban vui và giúp đỡ những gia đình nghèo hay các em câm điếc, trẻ Aids thời kỳ cuối, các em bụi đời, v.v...hay những ai nghèo khổ mà Thầy cho biết cần gửi.

Những người đau khổ đã nhận được sự giúp đỡ cúi đầu cảm ơn Đức Thầy và quý bạn đạo

Mọi sự sơ sót hay thắc mắc về quỹ này xin liên lạc người trách nhiệm dưới đây:

và **Ngân phiếu xin đề VoVi Association of Canada** và gửi về :

7021 Louis-Hebert St #1C Lasalle Quebec H8N3E9 Canada –Phone 514-3673961

email aphancao@videotron.ca

Xin thành thật cảm ơn quý bạn đạo

Phan Cao Thăng